

Flétnové prsty

Úzká ulička ještě spala. Řídká ranní mlha visela mezi shrbenými lomenicemi, mísila se se studeným kouřem z krbů, v nichž přes noc dohasínal oheň, a když se první sluneční paprsky přehoupaly přes hřebeny střech malých, skrčených domků, vše jako by se ponořilo do nepřiměřeně zasněného, mlžného světla. V několika temných rozích leželi jako malé hromádky hlíny na holé zemi spící žebrační, zabalení až po hlavu do rozedraných houní. Nějací malí hlodavci omámeně šelestili v odpadcích, dostatečně nažraní na to, aby se spícím vyhnuli, a někteří z nich se s čenicháním odvážili až k úzkému pramínku vody, který ospale zurčel uprostřed uličky.

S poděšením však uhnuli stranou a pádili ke svým dřám jako pominutí, když se rychlým krokem přiblížila zahalená postava, oddychující a klopýtající mizela ze stínu do stínu, až přispěchala k domu flétnového mistra Opura. Pak bylo slyšet dva tlumené údery klepadla.

Nahoře v domě starý muž okamžitě procitl z neklidného spánku, zíral na strop a uvažoval, zda ten zvuk byl pouhým snem anebo skutečností. Tu se ozvalo klepání znovu. Tedy skutečnost. Odhrnul příkrývku a vklouzl do pantoflí, sáhl po obnošeném županu a natáhl si jej, dříve než přistoupil k oknu, aby je otevřel. Pohlédl dolů na ulici, prázdnou a opuštěnou, páchnoucí žluklým sádlem jako každé ráno.

Ze stínu u domu bázlivě vystoupil chlapec, vzhlédl k Opurovi a stáhl si přitom šátek, kterým měl zakrytou hlavu. Mistr